

НАШИМ МАЛЯТАМ

СОНЯШНІ ДНІ

НАШИМ МАЛЯТАМ

СОНЯШНІ ДНІ

Упорядкувала

МАРІЯ ЮРКЕВИЧ

**PLAST UKRAINIAN YOUTH ASS'N.
623 FLORA AVE.
WINNIPEG, MANITOBA R2W 2S4**

ФИЛАДЕЛФІЯ 1952

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

З М И С Т

ВЕСНА

(рз): Гей, ти сонечко!	3
Р. Завадович: Кахи!	3
I. Савицька: Сонечко	4
Р. Завадович: Сніговий Дід пішов спати	4
Н. Забіла: Квіти	6
I. С.: Весною в місті	6
Г. Ліська: Через поля весна красна...	7

Т. ШЕВЧЕНКО

T. Шевченко: Село	8
У. Кравченко: Сонце України	8
Дорогі, любі діточки!	9
Р. Завадович: Ната	9
Ягілочка	10

ВЕЛИКДЕНЬ

I. Савицька: Зайчиків Великдень	11
---------------------------------	----

ПРИВІТ НАШІЙ МАМІ

Р. Завадович: Усміхнися, сонечко	12
Г. Ліська: Моя мама найдорожча	12
О. Цегельська: Щасливий „Мамин день“	13
Р. З.: Божа Маті й пастушок	14
Тітка Іванка: Сон Ганусі	14
Л. Гаєвська: Мамі	15
Н. Мудрик: Пісенька	15
Роляник: Моя неділя	16
Р. Завадович: Хто найкращий співак?	16

ЛІТО

Р. Завадович: Прогулянка	17
Вуйко Квак: Жабки	17
Г. Черінь: Маленькі рибалки	18
I. Савицька: Казка при „Миросика-Довбайносика“	18
К. Перелісна: Пісня-гра	20
О. Цегельська: Ангеле-Хоронителю мій!	20
Н. Забіла: Дощ іде	22
I. Савицька: Наша хатка	22
Загадка	22
Роляник: Обжинки на фармі	23

Ілюстрації виконали Ганна Литвиненко і Ніна Мудрик.

В Е С Н А

ГЕЙ, ТИ СОНЕЧКО!

Сонечко, Сонечко,
Гей, ти Божа донечко,
Засвіти в хатинку,
Звесели Галинку!

Сонечко, Сонечко,
Усміхнись в віконечко,
Щоб Галинка знала,
Що весна настала.

(рз)

КАХИ !

Біліла за вікнами холодна Зима.

Одягнулися діти в теплі плащики, взулись у теплі черевички, наділи вовняні шапки й рукавички. Вийшли в парк, гуляють, про Зиму не дбають.

— О, — насупилась Зима, — ви такі сміливі? Не боїтесь Зими? Страйвайте, я вас налякаю!

Махнула Зима білою рукою — і вже Мороз трясе бородою, Вітер грізно гуде-грає, Метелиця сніжинками стежки замітає.. А діти — нічого! Рухаються, ходять — не холодно їм! Не страшно їм! Зажурилась Зима, забреніли сльози: — Іди соби, — каже, — геть Морозе, ідіть геть, Метелице й Вітер! До вподоби мені такі діти! Не буду їх холодом лякати! Хай прийде Відлига!

Прийшла Відлига, стала криштитися крига, з-під снігу водиця тече. А Івасик, як те побачив, плаща розтібнув, рукавички скинув, як не вільметься до сніжинок! Робить кул, кидає, беться, впав у сніг, задер ноги, сміється... — От, — каже, — хороше, тепленько! Холоду нема, — пропала Зима!..

А на чолі вже піт блищить, в пазусі гаряче, поза плечі гріє, аж пече.

А на другий день наш Івасик: **кахи-кахи!**

— Ох, — каже, — диво! Як Мороз тиснув, я здоровий був. А як Мороз геть забрався, я хвороби-кашлю **избрався...** Кахи-кахи!

Перемерзнеш — не гаразд, але й перегрітись — біда. Бережіться, дітлахи, бо буде кахи!   Р. Завадович

СОНЕЧКО

Засвітило сонечко
Прямо у віконечко
Промінем ясним...
А ми разом з котиком,
Котиком-Муркотиком
Будем гратись з ним...

Ой, тікає Сонечко.
Від дітей віконечком,
Тільки плиг, та й плиг,
Навіть, сірий котичок,
Котичок-Муркотичок
Вхопити не встиг...

Іванна Савицька

Сніговий Дід пішов спати

Кожного пополудня, як надворі не було метелиці ні вітру, мама одягала Христю в теплий плащ, і вони йшли по Івася. Івася учився в школі, і його треба було привести додому.

На вулиці було завжди цікаво: гуркотіли й дзвонили трамваї, а авта здотаняли одні одних і ховались у бічних вулицях за будинками. Та найцікавіше було те, що за великим вікном крамниці з солодощами стояв Сніговий Дід, помальованій на біло, в чорному блискучому капелюсі. Кожного разу Христя вітала його приязною усмішкою, а він стукав у шибу тоненькою паличикою. Тут він стояв ще з-перед Різдва, і Христяуважала його за свого „старого знайомого“. Христя знала, що Сніговий Дід — полотняна лялька, але все таки їй здавалось, що він втомляється стояти день і ніч за вікном і стукати об скло паличикою.

— Матусю, коли Сніговий Дід спить? — спитала раз дівчинка.

— Тепер він не спить, бо зима, — відповіла мама. — А як прийде весна, то Снігового Діда покладуть в льоху під паперовими ялинками, і там він спатиме аж до нової зими. Минуло кілька тижнів. По місті ще часом танцювала метелиця, але мороз вже не наважувався бігати за дітками і щипати їх у рожеві личка. Теплішало... З того часу Христя допитувалась у мами, коли можна буде Сніговому Дідові сказати „добранич“ і наповісти, щоб не заспав у льоху, як настане нова зима. А Сніговий Дід неначе чекав на те прощання. Коли Христя, прикладши носика до скла, одного пополудня запищала йому „добранич“, він востаннє стукнув паличикою об шибу, і його маленька рука знерухоміла...

— Він справді захотів спати! — подумала Христя, помахала ручкою і пішла геть. А ввечорі, як мама положила Христю в ліжко, дівчинці якось привидівся Сніговий Дід за великим

вікном. „Нарешті я скінчив свою працю, — сказав він, — і мені належиться заслужений відпочинок!“ Він вклонився всім людям на вулиці, тяжко повернувся і позіхаючи пішов у глибину крамниці з солодощами. Там всунувся в холодильник з морозивом, і бліскуча скриня нечутно опустилася під підлогу. Тепер Христя вже напевно знала, що Сніговий Дід пішов спати.

І її огорнув сон, ще солодший, як усі цукорки й шоколядки в крамниці. А коли дівчинка спала, поля, ліси, міські парки і квітники коло домів почули перший теплий подих весни, що звідкись надходила....

На другий день за великим вікном з'явилася інша фігурка: хороший сірий зайчик з довгими вухами і куцим хвостиком, з синьою кокардою під борошно. Передніми лапками він придергував таке, як і він завбільшки, великовідне яйце — крашанку. Що кілька хвилин шкаралуща яйця зверху підіймалася, і звідти висувало голівку смішне жовте курчатко. Христя радісно привітала зайчика й курчатко, що відтепер мали ділитись спільною працею: запрошувати людей до крамниці з солодощами й содовою водою. При кожній появі курчатка громадка дітей, що спинилася біля вікна по дорозі зі школи, заливалась веселим сміхом, а разом з дітьми сміялось сонце над почорнілими будинками міста, сміялись хмаринки в весняному синьому небі.

Р. Завадович

КВІТИ

Під віконцями на сонці,
у весняному саду,
у земельку, як в постельку,
я насіннячко кладу.

Сонце, смійся! Дощик, лийся!
Линьте, краплі, до землі,
щоб на грядах у зернятках
кріпли паростки малі.

Прийде літо, будуть квіти,
будуть в мене восені
у віночку на голівці
чорнобривці запашні.

Наталія Забіла

Весною в місті

Христя тужить за весною. Вона живе у великому рухливому місті, де нема зелені ні квітничків. Мале подвір'ячко, що належить господареві — брудне й закидане старими речами... Зрештою, там дітям бавитися не можна.

Христя сумує... Крізь вікно її маленької кімнатки видно обкопчену стіну старої камяниці, а внизу — ох, униз дивитися страшно, там трамваї, авта і малі, як забавочки — люди.

Мама не дозволяє вихилатися крізь вікно і Христя слухає мами.

Котик Мявчик також обережний. Дополудня він вештається по хаті, гострими кігтями „направляє“ кухонні хіднички, бавиться своїм хвостиком і спить, а по полудні — о, Мявчик також тужить за весною! Він звінно вискачує на столичок із книжками, моститься біля вікна і чекає. Чекає на Христинку і на сонце!

Десь біля третьої години сполудня, приходить зі школи Христя і приходить у кімнату Сонечко. Мявчик радий! Його лагідне муркотіння випов-

нює хату. Христя кидає книжки, вітається з мамою і котиком. О! Як добре в хаті.

У кімнату вливається ясний струм весняного сонця. Як же ж воно гріє і як багато дає світла! Так, це вже справжнє, весняне сонце — це весна.

Ось Мявчик у Христі на колінах. Він мурликає і готується дрімати. Не спи, котику! Гляди! До нас у гості прийшла весна!

Але Мявчик не чує, він вже спить... Христинку огортає втома. Втома від школи і від весняного сонця....

В кімнату потихеньки входить мама, обережно, щоб не розбудити дівчинки і котика.

У мамі в руках китичка пахучих живих фіялок — дар весни. Христя так дуже любить весняні квіти, а мама пам'ятає про це.

Сонце і зірвані квіти — то весна в великому місті... I. C.

Слова і музика ГЛІСЬКА
ЧЕРЕЗ ПОЛЯ ВЕСНА-КРАСНА...

Че-рез по-ля ве-са-на красна — про-йшла зе-ле-нень-ка.
Яс-но ся-е сон-це зне-ба на дво-рі теп-ле-нь-ко.

Гоп-ляя до-гу-ля-єм
Веселенько за-спі-ва-єм підем рівно у таночку Закрутимося млиночком

При перших двох рядках діти йдуть колом праворуч. При других двох колом ліворуч. При словах Гопля! плескають у долоні а про слова „заспіваєм“ розводять руки. При словах „підем рівно у таночок“ беруться під боки і йдуть на місці а при „закрутимося млиночком“ — крутяться, піднявши праву руку зігнуто над головою, а ліва застоситься при боку.

Ті самі рухи повторяються при кожній строфі.

Через поля весна-красна
Прийшла зелененька.
Ясно сяє сонце з неба,
Надворі тепленько.

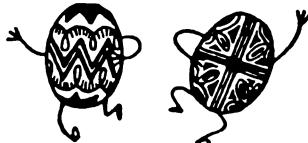
Гоп-ля! Погуляєм,
Веселенько заспіваем,
Підем рівно у таночок,
Закрутимося млиночком.

Подився на нас, весно —
Ми усі маленькі,
Мов весняний вітерець
Кроки в нас легенькі.

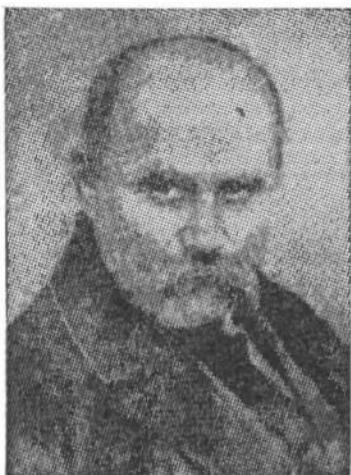
Гоп-ля! Погуляєм... (приспів)

Заглянь, весно зелененька,
До нас у садочек,
Візьмем тебе в наше коло —
Поведем в таночок!

Гоп-ля! Погуляєм... (приспів)

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Село. І серце відпочине.
Село на нашій Україні
Неначе писанка: село
Зеленим гаєм поросло;
Цвітуть сади, біліють хати,
А на горі стоять палати
Неначе диво, а кругом
Широколистій тополі;
А там і ліс, і ліс, і поле
І сині гори за Дніпром;
Сам Бог вітає над селом.

Т. Шевченко

Вірш до свята Т. Г. Шевченка:

СОНЦЕ УКРАЇНИ

Я маленький хлопчик
Сьомий рочок маю
Але про Шевченка
Вже багато знаю:

Нині нам про нього
Мамочка казали.
Рушничком новеньким
Ми портрет прибрали.

А то наша слава
Не вмре, не загине,
Наш Тарас Шевченко
Сонце України.

Ми принесли жмінку
Рути і барвінку,
Наш Кобзар коханий
Достойний пошани.

Він дитя з-під стріхи,
Він в селянській світі,
А придбав нам слави,
Як ніхто на світі.

У. Кравченко

Дорогі, любі діточки!

Нагадуємо знов вам, що в місяці березні ми святкуємо день народження Великого Сина України — Тараса Григоровича Шевченка.

Ми звemo його „Великим Сином України“ за його безмежну любов до своєї рідної країни, яку він прославив у своїх віршах, а потім за неї і загинув.

Тарас Григорович Шевченко народився в бідній селянській хаті. Він рано залишився круглим сиротою і багато років поневірявся по чужих людях, які часто поводилися з ним жорстоко. Але він все витерпів. Ще змалку він дуже любив читатись, любив читати, малювати і з часом став великим поетом і малярем.

Вірші він писав своєю рідною українською мовою. Тому його вірші були зрозумілі і простому народові.

В своїх віршах він описував страж-

дання бідних українських людей та давнину, коли український народ славно боровся з ворогами за свою волю. За ці вірші російський цар заслав його в далекі степи, де він був приневолений відбувати тяжку солдатську мущту.

Після заслання Т. Г. Шевченко тяжко захворів і невдовзі помер (в місті Петербурзі, в Росії).

Перед смертю він прохав своїх друзів поховати його „серед степу широкого, на Вкраїні милій“, на високій могилі біля Дніпра, — „щоб лани широкополі і Дніпро і кручи — було видно, було чути, як реве ревучий...“

І друзі Т. Г. Шевченка виконали його прохання і перевезли його тіло на Україну, яку він так палко любив. Поховали його на Чернечій горі, над Дніпром. Світлину його могили тут подаємо.

НАТА

То було давно, коли недобрий цар наказав заслати славного українського поета, Тараса Шевченка, далеко від рідної України, в відлюдні степи. Нічого там не було, тільки піски, порослі рідкою травою, кілька дерев і сірий будинок-казарма, де мешкали салдати. Така була кара Тарасові за те, що любив свій народ і не давав чужому цареві кривдити його.

Сумно, дуже сумно було салдатові Тарасові. Сумно світило там сонце, сумно гуділи вітри по степах, сумно дивились салдати з-під насуплених брів. А Тарасові так хотілось з кимсь щиро порозмовляти, розважити свою тугу. Та звідки взяти друга?

Одного разу на подвір'ї зявилася дівчинка. То була Наталочка, пятирічна доня нового команданта, майора Ускова. Там вона побачила вусатого салдата, що ласкаво її привітав. Усмішка салдата була така приязна, а голос такий ласкавий, що дівчинка зразу його полюбила. З того часу обое стали щирими приятелями.

Побачив це майор Усков, покликав салдата до себе і запитав, хто він.

— Рядовий Тарас Григорович Шевченко! — відповів Тарас, випрямившись по-військовому.

— То ви Шевченко! — здивувався Усков. Він чув, що тут живе якийсь Шевченкэ, що писав вірші проти царя,

і тепер не вільно йому ні писати ні малювати. Але той Шевченко виглядав на добру, ласкаву людину, і майор сам його вподобав.

Дружба малої дівчинки з Тарасом облегшила тяжку долю того славного поета. Майор Усков дозволив Тарасові писати й малювати, аби ніхто не бачив. У вільні від військової служби години „дядько Тарас“ бавився з дівчинкою, розказував їй казки, співав пісні і придумував їй на радість усіякі несподіванки. Одного вечора на Наташині іменини в садку біля дому майора Ускова заясніли в темряві великих бук-

ви: НАТА. Вони висіли в повітрі, ніби чотири зірки. То Тарас завісив на шнурку вирізані з паперу літери і промостили за ними ліхтарики. Ната дуже раділа.

П'ять літ осоложувала приязнь милої дитини гірку неволю Тараса Шевченка. Тарас і Ната були друзі, яких мало. І після розстання писали одне до одного сердечні листочки. Коли Ната виросла, описала свої спомини про славного на ввесь світ поета в книжці „Слопомини Нати про дядька Тараса“.

Р. Завадович

ЯГІЛОЧКА

(Рухлива гра)

The musical notation consists of three staves of music for a single voice. The lyrics are written below each staff in capital letters. The first staff contains the first two lines of the song. The second staff contains the third line. The third staff contains the fourth line. The lyrics are:

Я - - - гіл, Я - гі - ло - вА лОЧКА
Я - - - ГЕ - ло - вА ДОЧКА
У - СТА - ЛА РА - НЕ - СЕНЬКО,
ВМИ - ЛА - СЯ бі - ЛЕ - СЕНЬКО

1. Ягіл, Ягілочка,
Ягелова дочка:
Устало ранесенько
Вмилася білесенько.
2. Ягіл, Ягілочка,
Ягелова дочка:
Квіточки забірала,
Віночок заплітала.
3. Ягіл, Ягілочка,
Ягелова дочка:

На вулицю вийшла,
Як зіронька зійшла.

Діти побравшись за руки, йдуть колом і співають. Одна дитина стоїть в середині кола і робить рухи (ніби вмивається, збирає квіточки, плете віночок і вибирає когось з дітей, хто буде після неї в колі).

Із збірника „Літо“

В Е Л И К Д Е Н Ъ

Бе сонечко в віконечко,
вістить: Христос воскрес!
І жайворон зо всіх сторін
лящить: Христос воскрес!

Цвіт в пахощах на радошах
цвіте: Христос воскрес!
І дзвонить дзвін, мов навздогін
гуде: Христос воскрес!

Зайчиків Великдень

У тихому гайку жили зайчики сі-ренькі, два великі, три маленькі. Як настали вітри холодні, біdnі зайчики голодні, їстоночки нема, горе і журба...

А біля того гайку, в хатинці, жила дівчинка Оксанка. От вона одного ранку взяла у кошик борошна, ячок десятків два, шматочок сира положила, все те платочком прикрила і понесла зайчикам в ліс. Батько-заєць кошичок найшов, в хатку приніс...

Зраділи зайчики, що й казати, буде чим Великдень зустрічати...

Стала зайчиха пасочку місити, ячка бити... одно, два, три, чотири, п'ять, — дрова в печі горять... Дим з комина йде, тісто росте... А зайчиха, господня пишна, нищечком з хати вийшла, лушпинки з ячок на кущ чіпляє... Хай кожний знає, що у неї в печі сьогодні — печуться пасочки великовідні...

У неділенку раненько дзвони грають, вигравают... усі пташечки, комашечки „Христос Воскрес“ співають...

Побудила зайчиха діток, помила їх чистенько, причепурила гарненько, сорочечки білі наділа, сірачки на свята нові пошила, не дала діткам ні їсти, ні пити, везуть вони перше пасочку святити...

Що лише виїхали за горбок, слізми умивається меншенький синок...

— „та нема в нас крашанок... що на них і листочки і тонісінкі пасочки і метелики крилаті і доріжечки хрещаті... Якже ж нам без крашанок Великдень зустрічати“...

Зажурився заєць-тато, та нічого не вдіє... помагає пхати воза, як уміє...

А віз об каміння стукаче, колесо крутиться не хоче, щось у ньому рипнуло, щось тихенько скрипнуло і вже віз — без коліс... Ячка беріжком покотилася, зіллячком весняним закрасилися...

Стали зайчики ячка збирати, у горщечок складати... а вони ген, у долині — вже не білі, а сині... темносині, філякові, розмальовані, чудові, у зелені барвінка листочки, у жовтенькі, червоні квіточки, у метелики крилаті... А зайчики раді, що й казати. Крашанками цок, цок, позбірала їх в глинняний горщик, тай понесли матінці показати...

А за той час заєць під розвору*) вліз, зготувив віз, знов колеса гуркотять, крашаночки цокотять...

А у місті радісно, в перегони грають, дзвонять Великодні дзвони, сонечко сміється із небес, бо Христос воїстину Воскрес!!!

І ванна Савицька

*) розвор — складова частина воза

ПРИВІТ НАШІЙ МАМІ

Усміхнися сонечко,
З неба, з висоти,
Нашу любу матінку
Нам озолоти.

Ой, прилинь же, пташечко,
З тихого гайку,
Заспівай матусенці
Пісеньку дзвінку.

Розквітайте, вийтесь,
Запашні квітки,
Устеліть листочками
Мамині стежки.

Ой, бо наша матінка —
Ангел на землі,
І за неї моляться
Діточки малі.

Рідна мамо-матінко,
Довго нам живи,
А їй Ти, Господи,
Поблагослови!

Р. Завадович

МОЯ МАМА НАЙДОРОЖЧА

Слова і музика Г. Ліська

Мо-я мама все уміє все ро-бить са-ма вчить мене у-се робити ме-не до-гля-да

Мо-я мама найдорожча кра-ща всіх мо-я мама найдорожча кра-ща всіх!

Моя мама все уміє,
Все робить сама,
Вчить мене усе робити,
Мене догляда!
Моя мама найдорожча
краща всіх! (двічі)

Мама вміє відгадати,
Що в мене болить.

Мама знає, що я хочу,
Бути чесним вчить.
(приспів)

Моя мама — українка
Любить рідний край,
Вчить мене — за Україну
Господа благай!

(приспів)

Щасливий „Мамин день“

Нуся мала приятельку Зеню. У Нусі були батьки, а Зеня була сирітка. Її батьки згинули при кінці війни в Німеччині, а Зеня-сирітка опинилася враз з іншими бездомними дітьми в сиротинці в Америці. На просьбу Нусі Сестри позволяли часто Зені перебувати у родині Нусі, а під свято чи неділю, навіть дозволяли їй переноочувати.

То ж то була радість для обох дівчаток! Не було кінця грі, сміхові в дитячій кімнатці. Всі ляльки, медведики, паяцики мусіли брати участь у цій грі.

Так було і сьогодні, напередодні „Маминого Дня“. Обі дівчинки щось довго шептали, то вибігали до крамниці, то приносили якісь пакуночки під фартушком. Словом, у великій таємниці перед мамою приготовляли якусь надзвичайну несподіванку. А ввечорі міг лише тато дещо про ці тайни довідатися. Перед мамою була дитяча кімнатка зачинена і вступ за�отонений.

І прийшов цей великий день. Раненько скопились дівчатка з постелі. Помогли собі взаємно при вибранні і чесанні, а потім приготовляли для мами дарунки і повторяли віршики. Ждали нетрпеливо, аж Нусі тато дастає їм знати, що вже пора зложити мамі бажання. Нарешті отворилися двері вітальні і тато запросив дівчаток увійти.

І тут сталася велика несподіванка. Крізь відчинені двері кімнати увійшла сама Зеня-сирітка. Нуся-дона зосталася за дверима й лише заглядала крізь шпарку відхилених дверей.

Зеня зложила побажання, сказала віршик і подала квіти. Мама, звору-

шена побажаннями сирітки, пригорнула її до серденька і широ поцілувала.

..Щойно тоді, на заклик тата, увійшла несміло Нуся. Вона спинилась зняковіло і малошо не заплакала. Мама простягнула до неї руки:

— Що з тобою, дитинко? Ходи близче! І пригорнула доню до себе. А вона крізь сльози:

— Мамусю! Я навмисне пустила Зеню першою, бо я хотіла, щоби мама обняла Зеню, а потім мене. Бо ви мене пестите щодня і я вас маю цілій рік. А Зені нема кому попестити... вона не має матусі. Нехай і вона знає, як то любо, коли доню приголубить правдива, „рідна“ мама. І це, це... моя велика несподіванка!

По цих словах хвилинку всі мовчали. Потім мама притулила обі дівочі голівки до грудей та гладила їх. А потім спіталася:

— Нусю, а ти дуже любиш свою подругу Зеню?

— Дуже! Так що ніколи не хотіла б розлучатися з нею!

— І не будеш більше розлучатися — сказав поважно тато. Від сьогодні Зеня зостається в нас раз на завжди, як друга наша доня. Ти, Нусю, не маєш брата, ні сестрички. І от сам Бог посилає тобі сестричку, бо дав нам знак через твої слова!

Нуся вхопила свою нову сестричку за руки і давай на радощах стрибати, качатися по софі та викрикувати: — Сестричка, сестричка! Моя, раз на завжди!

А мама встала й подала татові руку:

— Дякую тобі, мій друже! Сьогодні великий для мене „Мамин День“.

Олена Цегельська

Божа Мати й пастушок

Ішла Марія, Божа Мати, з святим Йосипом у гостину до своєї тітки, Елісавети. Вони притомились, бо день був дуже гарячий. Дорога вилася степом, де росла тільки марна травичка — ніде ні деревця ні джерельця. Аж ось, серед пустої рівнини вони побачили одним-одне невеличке дерево. Під деревом сидів пастушок. Кругом нього паслися вівці, скубли суху траву, але вона їм не смакувала, бо хотіли пити.

— Чи дозволиш нам, хлопчику, відпочити в тіні твого дерева? — запитала Божа Мати. — І, може, покажеш нам яке джерело, бо спрага в нас велика ...

Хлопець привітно вклонився і відповів зажуреним голосом: — Будь ласка, відпочивайте! Але слабу тінь дає це дерево, бо всихає від спеки. Та й джерельце тут недалеко, але висохло — зосталось у ньому ще трохи камутної води. Я сам з моїми овечками примираю від спеки і спраги ...

— А подай нам горнятко тієї води! — просить святий Йосип.

Хлопчик побіг і приніс горня каламутної води. Мати Божа простягнула руку до горняття і, як тільки його доторкнулась, вода стала чиста й свіжа.

Напилася й подала Йосипові. А потім пішла до джерельця і вилляла в нього решту води. По дорозі бризнула кількома краплями на деревце. І зараз наповнилося джерело погожою холодною водою. Вода потекла потічком на леваду і відсвіжила траву. А дерево враз зазеленіло і вкрилося таким густим листом, що зовсім закрило мандрівників і пастушка від сонця. Овечки напились води, стали пастись на свіжій траві, підстрибути і весело помекуючи. А здивований пастушок став навколошки і запитав мандрівників: — Чи не будете ви святі ангели з неба, що зійшли порятувати мене і мою отару?

Божа Мати всміхнулась, поблагословила хлопчика і пішла з святым Йосипом у дальшу дорогу. А хлопчик зробив собі з галузки дерева сопілку і заграв так гарно, що навіть овечки перестали на хвилину пастись, підняли голови і слухали. Він грав на честь Богородиці і тим мандрівникам, що воскресили джерело й дерево до нового життя.

І Йому здавалось, що він найщаливіший в світі.

Подав Р. З.

СОН ГАНУСІ

(До мел.: Там на горі сніг біленький...)

Нічка тиха, нічка ясна,
Ген, на небі Діва красна,
Свята Дівонька Марія
У Ганусі в сонних мріях.

Дітоньки кругом кружляли,
Святу хусту цілували.
Діва ручки піднімала,
Діточок благословляла.

Снить Гануся дивні-дива:
Серед неба свята Діва,
Її хуста вниз спадає,
Всю Вкраїну застеляє.

Тітка Іванка

МАМІ

Це для тебе, мамо,
Квіти ці приношу,
Довгих літ, здоровя
В Бога тобі прошу.

Мамо люба, мила,
Ти моя єдина,
Лиш тобою повне
Серце мое нині.

Л. Гаєвська

ПІСЕНЬКА

У садочку пташечка
Гомонить пісень,
Тъохкає-цвіріньяє
Увесь Божий день.

Заспіваю пісеньку
Весело і я;
Скаже мені мамочка:
“Пташечко моя!”

Ніна Мудрик

МОЯ НЕДІЛЯ

Коли б мені швидше
Неділі діждати,
Піду в церкву помолитись
За маму і тата,
За здоровя, щастя
І за Божу ласку,
За любов до Правди, праці
І до обов'язку.
Коли б мені швидше
Неділі діждати,
Піду в гості до Оленки
Книжку оглядати.
Книжечка хороша,
Образків багато —

Будем гарно забавлятись,
Як і слід у свято.
Коли б мені швидше
Неділі діждати,
Побіжу я в парк зелений
З вітром погуляти.
А у парку діти
Гожі та веселі —
Мушу з ними політати
Раз на каруселі!
А прийду додому,
Висплюся ніврочку
І скажу уранці мамі:
„Хочу до садочки!“

ХТО НАЙКРАШИЙ СПІВАК?

На поляні серед густого лісу зібралась велика пташина громада, щоб послухати співу пташат-співаків і голосувати, хто з них найкращий.

Перший виступив невеличкий пташок з червоною голівкою та жовтою перев'язкою на чорних крильцях. То був щиглик. Він приємно зашебетав свою пісеньку, дрібно перебираючи коротким дзьобиком.

— Гарно! — сказали пташки.

Потім заспівав жайворонок. Цей пташок був одягнений у скромне сіре пір'ячко. Піднявся над поляною в повітря, затріпітів короткими крильцями і згори засипав заслуханих пташат мілим щебетанням.

— Хорошо! — сказали пташки.

Третій був соловейко. О, це вже було неабищо! Ніхто б не повірив, що цей непоказний сіро-бруднавий пташок уміє так прегарно співати. Здавалось, що з його дзьобика ллеться не пісенька, а щире золото.

Громада слухала його, мов причарована: — Чудово! — сказали пташки.

Останнім виступив горобчик. Він розкрив дзьобика і, підскакуючи на обох ніжках, заспівав лише „цир-цир“. Іншого співу від нього ніхто й не чув.

Пташки переглянулися між собою і не сказали нічого. Тільки одне мале горобеня закликало: — Прекрасно!

Концерт закінчився і дрізд, що був головою, запитав пташків:

— Як думаете, хто співав найкраще? Кому схочете призвати першість між співаками?

— Соловейкові! — одним великим голосом відповіли пташки.

Тоді знов піднялось мале горобеня і сміливо відізвалось до пташиної громади:

— А все таки я знаю, що найкраще співав горобчик!

— Горобчик? — здивувались пташки. — Чому горобчик?

— Бо він мій тато! — відповіло горобеня.

Р. Завадович

ЛІТО

ПРОГУЛЯНКА

Прогулянка — гулянка
Ой, хороша пора!
Піде погуляти
Дітвора, дітвора.
Дошику, дошику,
Не іди, не іди,
Не змочи нам стежечки
У зелені сади!
Хмаронько-буренько,
Не лякай, не грими!

Вітрику-братіку,
Не пустуй, не шуми!
Сонечко, сонечко,
Засвіти, засвіти,
Рожею-квіткою
Зацвіти, зацвіти!
Річка хлюпоче,
Зелені гора —
Дзвінко співає,
Дітвора, дітвора!

Р. Завадович

ЖАБКИ

— Кум-кумо, здорові були, доро-
генька Кумо?

— Ой, ой, як давно ми не стрічали-
ся! Ще на весні, пригадуєте, Кумо, ми
разом вийшли з нашого глибокого це-
ментованого збірника в садку, шукати
плиткої води, щоб там відкласти яеч-
ка. Де ви, Кумасю, згубилися тоді?

— Не хочу й згадувати, що тоді пе-
режила я. Ледви жива врятувалася.

— А що сталося, Кумо, розкажіть?

— Ото, як покинули ми садок, зра-
зу за плотом побачили мене хлопці
та стали кричати: рапуха, рапуха! Хоч
я не рапуха — а надулася, стала гру-
ба, виторощила очі й чекаю — що далі
буде. Штовхали мене палицею, пере-
вертали, а один вдарив мене. Від
болю я висунула язик. Як хлопці по-
бачили мій роздвоений язик, стали
кричати: вкусить, вкусить... і роз-
біглися.

Сховалася я в ямку під корчев і ду-
маю собі. Чому старші, розумні люди,
не повчать дітей нас не боятися і нас
не рушати. Ні ми, водні жаби, ні наші

посестри пільні й рапухи, ніколи не
кусаємо, бо й зубів не маємо. А на-
шим довгим липким язиком ловимо
різних мушок і тим приносимо ко-
ристь у господарстві.

Сиділа я у сховку до вечора, боя-
лася вийти, а потім поскакала до по-
тічка. Там знайшла затишне місце, від-
ложила яечка коло водних рослинок,
покрила їх слиззю, щоб не висихали
і така рада що буду мати маленьких
діточок.

— А я пригод не мала — відповіла
друга. Знайомі хотіли, щоб я лиши-
лася там на стало. Та якже можна по-
кинути наш любий збірник у садку?
Може де є й краще, але тут все своє
рідне, дороге. Ніколи, ніколи не замі-
няю на чуже.

— І я так думаю. Мандрувати можна,
а часом і треба — та до свого рідного
гніздечка треба вертатися.

Жабки попрощалися і розійшлися.
Вечором чути було їх гарну пісень-
ку: рах, рах, рах.

Вуйко Квак

МАЛЕНЬКІ РИБАЛКИ

Рано-вранці впрост до річки
Йшли маленькі чоловічки,
Уткайте, риби, раки —
Це завзяті рибалки!
Ось Василь волочить сітку,
А Юрко несе вудки,
А Степан на рибу клітку,
А Івасик — хробаки,
А найменша з них — Катруся
В білій хустці — пиріжки!
Стережіться, риби, раки —
Ідуть завзяті рибалки!
Ох, найстарший той Василь —
Що вже відливий, як сіль:
Все Катрусю зачіпає,
Докучає наче джміль:
— “Ти вертайся, Катерино,
Щоб ще окунь не вкусив!” —
“Одчепися, циганчук,
Небоюся, навіть, щук!” —
А Василь своє: — “Ні, справді,
Ти на річку не ходи —
Ти ж бойшся як води:
Он кричиш, як мати міе,

Мов три кицьки вкупі.
Шука вирне, хвостом махне,
Зробить тобі купіль!”
І промовила Катруся:
“Я спідничкою утруся!”
А тимчасом попід гаєм
Річка mrє тихим раєм
Сіна скошені копиці
Море стиглої пшениці.
Посідали. Закидали
Вудки в тиху течію
І тихесенько чекали,
Клюне риба на чию.
Краще всіх ловив Івась:
Що закине — то карась.
А Василько на мушки
Все тягав малі плішки.
Не щастило лише Павлу:
Хоч би рибку, хоч малу,
То не так би злість взяла б.
Упіймав аж троє жаб.
А Юрко уцупав щуку,
А Катруся — власну руку!

Ганна Черінь.

Казка про „Миросика-Довбайносика”

Чи знали ви діти Миросика, що пхав пальці до носика? По подвір'ячу ганяв, хліба з маслом не з'їдав, молочка не пив, зупки не любив, яблучком кавач... дуже худенький став...

А Миросикова тітка, що бувала в місті зрідка, пише раз; — „Тут тепер чудовий час... липи цвітуть, бджоли гудуть, ідьте до нас...“

Не минув і тиждень третій, вже Миросик біля тети, серед зелені лісів, гамору курей і пісів. Бігав полем і лукою, мився зимною водою, ловив рибку у ставі, босоніж ходив, як всі...

І було б усе гаразд, та раз трапилася з ним пригода!!

Ранком біг він край города, а під лісом, на мураві, паслисъ вівці кучеряві... Як прийшов Миросик близче, баранице той рогатий кинувсь хlopця доганяти...

В барана — звичайно — роги!! то хlopчище в ноги, в ноги... перескочив тин і кладку, настолочив ріпи грядку, на пеньку спіткнувся, на камінчику перевернувся і скочив через рів, там він сів між лопухами і заводить... ой! до мами!!

Недалеко від діброви, паслися корови, з крутими рогами, з довгими хвостами, як зачули плач-біду, то й собі озвались: му-му!

Глип Миросик! онде зблизька, через яр і пасовисько тітка Йде, а овечки ме-ме, а коровки му-му!

— Тіточко! Я тут!! закликав Миросик, обтер очі й носик, плакать перестав і сказав:

— І нашо ж нам тих звірят?? Я не рад їх зустрічати!! Не люблю ні баранів, ні овечок, ні корів, бо вони всі з рогами, з довгими хвостами... вези мене тіточко до мами...

Вже Миросик в рідній хаті! Вийшла мати зустрічати і цілує і питає, роздягатись помагає... без порад і без принуки став хлопчище мити руки — з мила робить він піну, а піна; му-му.

Мати ставить вже сніданок, молочко і обаріонок.

Пе Миросик смачно душком, молочко йому над ушком — му-му.

— Мамо! каже, я не годен, я щось дуже не голоден, краще покладуся спати... Зняв Миросик черевички, що колись набралися звички все скрипіти

рип, тай рип, але що це, хлопець глип, черевички йому на весь голос му-му-му і шкіряний ремінець і роговий гребінець, гудзичок від штанців на все горло заревів — му-му!

Ну, це справді вже не жарт, але щож баран той варт, що за мною в полі гнався... і в тій хвилі відозвався плащик теплий, що був в скрині. „Ого, го, бач, тепло нині, але як зима задме, я замекаю: ме-ме...

Шапка, шалик, рукавиці, що лежали на полиці як заблеють і на глум це й мяч хрумкнув хрум, хрум, хрум. А подушечки без ліку відозвались: кукуріку!!!

...Ляг Миросик, та не спиться. Щось йому верзе, чи сниться... Спомини, бажання, мрії, фарма тіточки Марії. І овечки і корови, що пасуться край діброви і баран отої рогатий, що посмів його чіпати...

А між ними; сон чи мрія? він і тіточка Марія...

Іванна Савицька

ПІСНЯ-ГРА

Із лісу до поля
Галочки летіли.
    Гай, гай, гай, гай!
    Галочки летіли.
Побачили дуба
На дубочку сіли.
    Гай, гай, гай, гай!
    На дубочку сіли.

Як почали галки
На дубі стрибати.
    Гай, гай, гай, гай!
    На дубі стрибати.
Почали стрибати
Крилами махати.
    Гай, гай, гай, гай!
    Крилами махати.

K. Перелісна

Ця пісня співається на мотив „Ой, за гаєм, гаєм, гаєм зелененьким“.

Опис гри.

Діти „гусачком“ ідуть і співають. На пристів 1. „Гай, гай... галочки летіли“ — розводять руки на боки і ма-

хають ними, мов крилами; 2. „Гай, гай... на дубочку сіли“ — всі діти присідають; 3. „Гай, гай... на дубі стрибати“ — всі діти підстрибують на двох ногах (руки в боки); 4. „Гай, гай... крилами махати“ — підстрибують, махаючи руками, мов крилами.

Ангеле=Хоронителю мій!

Ой досить намучилася Оля в місті і до школи досить довго ходила в таку спекоту. Нераз то вже і дихнути годі було. — Але за це принесла гарне свідоцтво а тепер відпочиває. Обі з мамою живуть далеко за містом, під лісом. Там, близько і ріка і купатися можна, але не всюди, бо місцями вода глибока. Мама мають якраз відпустку з праці а татко приїзджають все під неділю автом і тоді буває дуже весело. Ходять всі троє до ліса на ягоди, на гриби, купаються, гріються до сочечка.

I сьогодні мама пішли з Олею на лісову полянку, недалеко ріки. Мама читають книжку а Оля бігає по зеленій травичці, то по мохові. То здоганяє метелика, то стежить за яким жучком у траві, або за пташкою у воздухі.

Так їй любо та весело біля матусі. О, коли б була там осталася! — Коли

ні. — Скоро стало їй нудно і вона нишком-тишком подалася в сторону ріки. Зразу йшла тихенько, щоби мама не спостерегли, бо Олі самій не вільно над ріку ходити. А потім, як спостерегла, що мама зачиталася в книжці — помчалася стрілою над ріку.

А там, о! як гарно! Старі, кріслаті дерева нахилили своє гілля до води. Зкраю ріка неглибока і видно як плюскаються малі рибки в прозорій воді, видно жовтенський пісочок на дні. А холодок який під цими деревами! Оля виломила собі пруттик, йде собі вздовж берега ріки і вдаряє собі прутником по воді.

Аж ось, глянула, що це? Того вона дотепер не бачила: Кладка! — Якісь оброслі мохом бальки впоперек через ріку. Значить можна перейти на другий бік. А то цікаво! — А може потому боці ріки ще краще? Може там є яка така хатка на курячій лапці, а

може в ній живе який чарівник або відьма. А може де яка русалка?.. Ану, спробую, подивлюся!

І вже ступає на кладку. — Нічого, добре. Тримається поруччя і йде. Але, що це таке? Коли вона дивиться вниз, у воду, то кладка наче хитається і вихоплюється зпід ніг. Оля заплющує очі, кладка не хитається, а отворить очі, вдивиться у воду, знову те саме. Нічого, — думає — буду міцно триматися поруччя, тай дивитися у воду. Так гарно дивитися, як вона пливе. О! як перевалюються хвилі одна за одною! — Он риба! А яка велика! — Тай нахилюється, щоби краще побачити. Коли оце нараз: Трісь-тріс. Що то такого? Що тріщить?

А то старе, змуршавіле поруччя затріщало, зламалося, чи може вихопилося із гвоздя. Тай доки Оля вспіла оглянутися, шубовснула всім тягарем у воду. Зразу пірнула коміть головою, а потім якось вода випхнула її на верх. Ох! хлипнула повітря. А тут вода знов пориває вниз, тягне в глибину. — Мамо! — Тату! — крикнула і знов пірнула під воду і знов. Почала бити руками, так, як ті, що пливають і трішки ще виставила головку над водою. Тоді близькавко прийшла думка:

— Я топлюся, то моя смерть! — О, Ангеле-Хоронителю мій, ти завсіди при мені стій, як вден, так вночі, будь мені до помочі! — До помочі! — До помочі! Ангеле мій! Рятуй! Рятуй!

І вже сил не має. Вода переливається через неї і вже лійком тягне на дно. Коли нараз Оля чує, що її ніжка зачепила за щось тверде. І ще памятає,

що з нею діється. Ось, ще виринула, глянула що це під нею — риба, не риба, вуж не вуж, а може крокодиль? — Ні, ох ні! Це грубий корінь дерева. О, Боже, рятунок! — О, Ангеле-Хоронителю! — додай сили!

Дівчинка обома руками обіймає корінь і останком сил садовиться на нього, мов на коня. — Нарешті! О, вже може дихати, може кричати. І останком сил кличе, голосить: — Мамо, мамо! — Матусю, я тону, рятуй! — Мамо! — І от опускають її сили, але ще кріпко держиться. Шо буде, те й буде. Може ще збере дрібку сил і якось викарабкається на берег. А що пізніше діялося, Оля не памятає. Це так, сказати б Оля втратила притомність. Коли знов прийшла до себе, запиталась: Мамо, чому я не втопилася? Як мені дивно, що я ще живу!

А мама сказали: — Я читала книжку. Нараз щось мене торкнуло, наче хтось сказав: — Оля в небезпеці! Біжи! — Рятуй!

— Це Ангел-Хоронитель, мамо, я його взвивала на рятунок. Чи ви, мамо, вчули мій крик?

— Ні, твій крик я почула щойно тут, недалечко від цього місця. Я прибігла і скочила у воду. А вода тут глибока, мені майже по шию. Я ледви відрівала тебе від цього кореня, ти так кріпко трималася. Так, а тепер успокійся, моя дитино, заспи.

Утомлена Оля склонила головку до сну, але вперед ще шепнула:
„Ангеле-Хоронителю мій...“

Олена Цегельська

ДОЩ ІДЕ

Сьогодні за хмари
сховалося сонце.
Краплинки дощу
стукотять у віконце
і стежить за ними
Маринка сумна:
— Погана погода. —
зітхає вона.
Та квіти і трави,
ковтаючи воду,
шепочуту зраділо:
— Чудова погода!

Ми хочемо пити,
щоб краще рости,
свіжим зеленіти,
буйніше цвісти!
І в полі зеленім
хвилюються сходи:
— Хороша погода!
Найкраща погода!
Ой, дошику, дошику,
лій, поливай,
готуй для людей
золотий урожай!

Н. Забіла

НАША ХАТКА

„Годі далі тісно жити, каже Батько
до діток, добре, що змогли щадити,
купимо собі дімок. Ось такий то невеличкий, лиш для нашої сім'ї, для Юрка
і для сестрички, Мамі, Дідові й мені”...

Боже, як зраділи діти! Власна хата — справжній рай, можна граться, гомоніти, раз прийде „неволі“ край...
Причепуримо гарненьку у вишивані стрічки... на столі положить Ненька великоміні писанки. Біля них Кобзар і квіти, Божа Мати на стіні... ох радіють дуже діти, Мама, Дідо, Тато, всі...

Ну й купили скоро хатку, чисту, гарну, мов грибок. Насадили повну грядку мяті-руті і квіток, ще й барвінку край віконця, Мати рада, Батько

рад, Дідо гріється до сонця... хоче розводити сад... Хочби грушечку жовтеньку, хочби вишню, чи горіх, якже ж хатка українська — без садка, це прямо гріх...

В Дідуся щасливі руки, щепи гнуться від квіток... гомонять весело внуки, доживаючи грушок...

У неділю пополудні, вийдуть Мати й Батько в сад, забувають працю й будні, бо тут любо, бо тут лад... Мята пахне, джмелік грає... сонце клониться у низ... тут барвінок вже дрімає, засипляє там нарциз... І тоді Дідуся старенький мовить казку діточкам... мовить квітам потихеньку... і жовтеньким грушечкам.

Іванна Савицька

ЗАГАДКА

Хвилюється, як море,
Жито на просторі.
Сонце припікає,
Коли це буває?

(КОЛІР)

ЗАГАДКА

Сонце пече,
Липа цвіте,
Хліб достигає,
Коли це буває?

(КОЛІР)

Обжинки на фармі

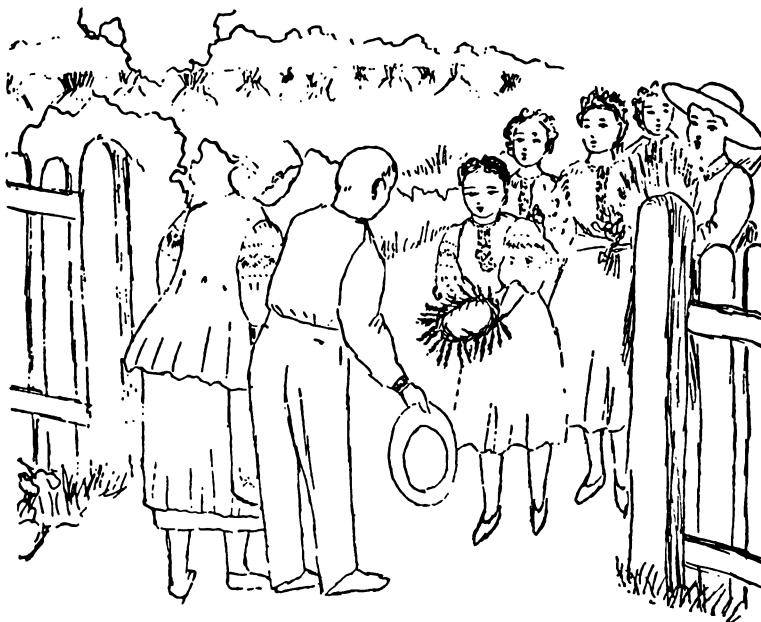
На фармі Марусиних батьків веселий день: кінчаються жнива. Машинакосярка скосила останній загін пшеничної ниви, а Марта уставила з снопом останню півкопу. Марусин брат, Павло, зіскочив з косярки і промовив весело до тітки Василіни, що приїхала недавно з родиною з-за моря до Америки: — Готово, тітко! Можна справляти обжинки.

— А таки справимо! — підхопила тітка, що добре знала звичаї рідного краю. Вона поклала свої дві доньки і коротко з ними порадилась. Марта й Катря дуже зраділи, що будуть виконувати прегарний звичай, яким наші предки в давнину святкували закінчення жнив. Невеличка Маруся попросила, щоб і її приняли до гурту.

Вона була дуже цікава, як виглядають обжинки.

Кінець ниви своєю кількою нескішених стебелін пшениці. Тітка звязала їх разом і зробила з них „бороду“, обернувши колосками додолу. З колосків вилущила зернини і розсіяла їх поміж коріннями стебелін: — Роди, Боже, на всякого долю — і бідного і багатого! — вона промовила. Марта й Катря заспівали:

Журилася стодола,
Що не повна сторона.
Не журися, стодола,
Що не повна сторона.
Як ми жито діжнемо,
Сторони докладемо.

Судив нам Бог дожати,
Суди, Боже, й пожити,
Миром в спокою,
В доброму здоровю.

Маруся, хоч чула цю поважну хорошу пісню перший раз, почала підтягти за двоюродними сестрами. Тим часом сестри вимкнули із спопа жмут стебелин пшениці і сплели вінок. Марта поклала вінок собі на голову. Вона стала княгине жнів. Всі рушили догою до недалекої фарми, співаючи старовинну обжинкову пісню про вінок:

Котився віночок по полю,
Просивсь у хазяїна в стодолу:
„Пускай, хазяїне, в стодолу,
Вже я набуся на полю!
Вже я на полю набувся,
Буйного вітру начувся,
Ранньої роси напився!
Я не довго полежу —
Зараз на поле побіжу.

Наставали сутінки, на небі золотими цвяхами замерхтили зорі, викотився місяць колесом. А наші жниці заспівали третю пісню про пташку-перепілку і неначе питали її:

— Перепелонько мала, де ся будеш ховала?

Марусина мати почула на фармі спів своєї сестри і її дочок. Вона пізнала обжинкову пісню.

— Ти чуеш, Миколо? — спітала вона в свого чоловіка, що приїхав трактором з другого кінця поля.

— Чую, Насте! Нема що, як обжинки, то обжинки! Ходімо жниць зустрічати.

І Марусині батьки вийшли назустріч жницям, що стояли вже перед

брамою. Так каже звичай. Вони співали:

Господиня не пишна,
А за воротонька вийшла.

Словами пісні вітали господаря й господиню, піснею повідомляли їх про закінчені жнива. Марта підійшла до дядька Миколи, поклонилась йому і подала вінок: — Дай Боже, щоб ми на другий рік діждали пшеницю жати і вам вінка принести!

Зворушений господар приняв вінок, подякував і побажав щастя насамперед княгині жнів, Марті, а потім тітці, Катрі і, навіть, маленький своїй Марусі. Він заніс вінка до комори і зацісив на стіні.

— Що буде той вінок тут робити? — запитала Маруся в батька.

— Він цілий рік буде стерегти нашого добра, — пояснив батько. Потім усі пішли в кімнату. Марусина мама обняла сестру і її дочек і, втираючи сльозу, сказала: — Сьогодні ви в нас не челядь, а гості. Сідайте до стола!

Обжинки скінчились святковою вечерею і споминами про далекий рідний край, про жнива в Україні. Потім грамофон заграв кілька коломийок, а Марта й Катрі танцювали з Павлом. Вони до того часу вже навчили його коломийки, козака, аркана і інших українських танків.

— Як гарно! — щебетала Маруся, згадуючи обряд обжинок. — Тіточко, чи в Україні щороку були обжинки?

— Авжеж, дитинко! В давнину обжинки відбувались дуже вроочно. Пізніше їх потрохи скорочували. Ти, доню, побачила тільки малу частинку того обряду, бо нас тут замало, щоб виконати його.

Роляник

Ціна 30 ₴

Відбитка з „Нашого Життя“